

Sygn. akt I C 1006/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: staż. Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2015 w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda J. K. kwotę 37.821,01 zł (trzydzieści siedem tysięcy osiemset dwadzieścia jeden złotych jeden grosz) wraz z odsetkami od dnia 8 października 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 46% zaś pozwanego w wymiarze 54% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1006/13

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. łącznej kwoty 42.844,12 zł, w tym 37.821,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 września 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów naprawy silnika w należącym do powoda samochodzie S. (...), nr rej. (...); 1.573,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów wymiany chłodnicy oraz rury powietrza w przedmiotowym pojeździe; a także 3.450 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda w związku z najmem pojazdu zastępczego w okresie od 15 września do 23 listopada 2012 r. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż swoje roszczenie wywodzi z umowy ubezpieczenia jaką zawarł z pozwanym w ramach programu (...) na okres od 16 lipca 2012 r. do 15 lipca 2015 r. W dniu 30 lipca 2012 r. w pojeździe powoda wykryta została nieszczelność chłodnicy oraz pęknięcie przewodu układu doładowania. Z kolei w dniu 3 września 2012 r. nastąpiła awaria silnika. Powód zgłosił wystąpienie przedmiotowych szkód pozwanemu, jednak ten odmówił ich realizacji z uwagi na fakt, że – niezgodnie z postanowieniami owu – pierwsza z awarii została naprawiona przed zgłoszeniem szkody, natomiast naprawa drugiej została przed zgłoszeniem szkody rozpoczęta. Powód ze stanowiskiem

pozwanego się nie zgodził wskazując, iż wskazana regulacja z owu dotyczy zmian w oryginalnej konstrukcji pojazdu, w tym w komputerach pokładowych albo wbudowania części dodatków, które nie są dopuszczone przez producenta. Ponadto odnośnie drugiej awarii, przed zgłoszeniem szkody w istocie nie dokonywano żadnej naprawy, a jedynie diagnostyki.

Pismem z dnia 24 czerwca 2014 r. (złożonym na rozprawie w dniu 27 czerwca 2014 r.) strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 27.400 zł tytułem spadku wartości handlowej pojazdu powoda, domagając się jej zasądzenia wraz z odsetkami od dnia 11 października 2014r.

W odpowiedzi na pozew oraz w odpowiedzi na pismo rozszerzające powództwo, pozwany Towarzystwo (...) S. A. z siedzibą w W. (dalej jako: (...)) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność zarówno co do zasady jak i wysokości wskazując, że powód dokonał napraw awarii – niezgodnie z postanowieniami owu – jeszcze przed zgłoszeniem szkody, przy czym w przypadku drugiej awarii chodziło o naprawę wstępną. Ponadto powód nie wykazał zasadności i wysokości wnioskowanego przez niego odszkodowania. W zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego natomiast, jak również w zakresie spadku wartości samochodu powoda, jest to żądanie całkowicie bezzasadne, gdyż zgodnie z postanowieniami zawartymi w owu łączącej strony umowy, odpowiedzialność pozwanego ograniczała się do zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Ponadto spadek wartości nie nastąpił na skutek działań pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Powód, będący właścicielem pojazdu S. (...) o nr rej. (...), zawarł w dniu 15 lipca 2010 r., umowę ubezpieczenia w ramach programu (...) przedmiotowego pojazdu w wariantcie pełnym. Umowa obejmowała okres od dnia 16 lipca 2012 r. do dnia 15 lipca 2015 r.

/ **bezsporne** , nadto: polisa – k. 35/

Zgodnie z § 1 ust. 2 Ogólnych warunków ubezpieczenia kosztów naprawy pojazdów samochodowych S. (...), ubezpieczeniem tym objęte są koszty usunięcia awarii w pojazdach wskazanych w dokumentach ubezpieczenia, przy czym awarię zdefiniowano jako nagle i nieprzewidziane zaprzestanie prawidłowej pracy elementu lub zespołu pojazdu spowodowane przyczyną wewnętrzną pochodzenia mechanicznego lub elektrycznego, powodujące uniemożliwienie użytkowania pojazdu (§ 2 pkt 11). W wariantcie pełnym ochroną ubezpieczeniową objęte są wszystkie mechaniczne elektryczne i elektroniczne elementy, z wskazanymi wyjątkami (§ 3 ust. 7), natomiast wyłączenia odpowiedzialności A. wskazano w § 4, gdzie określono m. in., że zakres ubezpieczenia nie obejmuje strat pośrednich wszelkiego rodzaju powstałych wskutek awarii pojazdu i braku możliwości jego eksploatacji; szkód materialnych oraz strat wszelkiego rodzaju, będących następstwem bezpośrednim lub pośrednim awarii objętej niniejszym ubezpieczeniem (§ 4 pkt 3). Wskazano też, że A. nie ponosi odpowiedzialności w sytuacjach dotyczących naruszenia obowiązków związanych z zawarciem i wykonywaniem umowy określonych w § 8 oraz obowiązków związanych ze zgłoszeniem szkody, określonych w § 9. Zgodnie z zapisami zawartymi w § 8, ubezpieczający, ubezpieczony lub kierowca pojazdu byli zobowiązani m.in. do zgłaszania autoryzowanej stacji obsługi istotnych objawów nieprawidłowego funkcjonowania pojazdu oraz postępowania zgodnie z zaleceniami pracowników autoryzowanej stacji obsługi (ust. 4 pkt 3). Zgodnie natomiast z ustaleniami zawartymi § 9, w razie zaistnienia szkody, w następstwie której zostanie dokonana naprawa pojazdu na terytorium RP, kierowca pojazdu jest zobowiązany m.in. do niedokonywania w pojeździe żadnych zmian i nierozpoczynania naprawy pojazdu, niezwłocznego zgłoszenia się wraz z pojazdem do autoryzowanej stacji obsługi (ust. 3 pkt 1 i 2). Wysokość odszkodowania – w myśl zapisu § 11 ust. 1 – ustalana jest na podstawie norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu oraz uzgodnionych z przedstawicielami autoryzowanej stacji obsługi dokonującej naprawy cen części zamiennych i materiałów oraz stawki za jedną roboczogodzinę. W § 11 ust. 2 natomiast określono, że A. uprawniony jest do wstrzymania naprawy pojazdu do czasu dokonania bezpośredniej weryfikacji szkody przez swojego rzeczoznawcę, nie dłużej jednak niż w terminie 48 godzin od momentu otrzymania prawidłowo wypełnionego druku zgłoszenia szkody. Zakres naprawy będzie zależał

od opinii wydanej przez rzeczoznawcę powołanego przez A.. W § 10 ust. 6 określono, że A. jest zobowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od daty zawiadomienia o szkodzie. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności A. albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od chwili, gdy przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności byłoby możliwe. Jednakże bezsporną część odszkodowania A. jest zobowiązany wypłacić w terminie 30 dni od daty zawiadomienia o szkodzie.

/bezsporne, nadto **dowód** : OWU – k. 19-25/

W samochodzie powoda awarii uległa chłodnica i rura powietrza. Powód w sierpniu 2012 r. dokonał naprawy ww. elementów w autoryzowanej stacji obsługi, za co zapłacił 1.573,11 zł. Szkodę z tego tytułu powód zgłosił pozwanemu dnia 4 października 2012 r.

/ **dowód**: faktura VAT – k. 34, zeznania powoda – k. 251-253, pismo pozwanego z 10.10.2012 r. – k. 36, formularz zgłoszenia awarii – k.102-103, zgłoszenie szkody do rejestracji – k. 104/

We wrześniu 2012 r. uszkodzeniu uległ silnik w samochodzie powoda. Samochód został przetransportowany do autoryzowanej stacji obsługi, gdzie przeprowadzono wstępną diagnostykę, sporządzono kosztorys naprawy i zgłoszono szkodę pozwanemu. Pozwany przysłał swojego rzeczoznawcę, jednakże ten odmówił sporządzenia opinii nt. szkody w pojeździe powoda z uwagi na fakt, że pozwany wymagał od niego wyłącznie potwierdzenia okoliczności, jakoby doszło do rozpoczęcia prac naprawczych w przedmiotowym pojeździe. Czynności podjęte w (...) w związku z diagnostyką uszkodzenia silnika nie były czynnościami naprawczymi i nie uniemożliwiały weryfikacji przyczyn awarii. Szkodę z tego tytułu powód zgłosił pozwanemu dnia 7 września 2012 r.

/ **dowód**: zgłoszenie szkody do rejestracji – k. 105, formularz zgłoszenia awarii – k.106, protokół diagnozy – k. 107-114, kalkulacja naprawy (...) k. 30-33, zeznania świadka W. K. – k. 177-178, zeznania świadka M. S. – k. 230-232, zeznania powoda – k. 251-253, opinia biegłego wraz z załącznikami – k. 273-287, pismo biegłego z dnia 20 listopada 2015 r. – k. 333-334, ustna opinia uzupełniająca – k. 356-358, 360/

Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy silnika pojazdu S. (...), nr rej. (...), celem przywrócenia go do stanu sprzed awarii, z uwzględnieniem zapisów łączącej strony umowy ubezpieczenia wynoszą brutto 37.821,01 zł.

/ **dowód**: opinia biegłego wraz z załącznikami – k. 273-287, pismo biegłego z dnia 20 listopada 2015 r. – k. 333-334, ustna opinia uzupełniająca k. 356-358, 360/

Sąd zważył co następuje:

Powództwo było uzasadnione w części i w zakresie określonym w wyroku, zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na załączonych do akt dokumentach oraz kopiach dokumentów, w szczególności na treści ogólnych warunków umowy ubezpieczenia kosztów naprawy pojazdów samochodowych S. (...). Sąd nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności. Okoliczności dotyczące niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy silnika pojazdu powoda oraz kwestie charakteru prac podjętych w (...) w związku z diagnostyką uszkodzenia silnika Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny technicznej eksploatacji pojazdów samochodowych inż. M. T.. Wskazać należy, że przedmiotowa opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Wprawdzie strona pozwana częściowo przedmiotową opinię kwestionowała, jednakże do jej zarzutów biegły odniósł się w swoim piśmie z dnia 20 listopada 2015 r. oraz w ustnej opinii uzupełniającej, w których, zdaniem Sądu, wyjaśnił wszelkie wątpliwości. Strona powodowa zastrzeżeń do opinii nie wносиła, domagała się jedynie uzupełnienia i doprecyzowania opinii, czemu biegły również uczynił zadość, ponadto wnioski strony powodowej dotyczyły głównie kwestii ubytku wartości pojazdu, a w tym

zakresie Sąd na opinii biegłego się nie oparł, jako że - wobec bezzasadności roszczenia w tym zakresie (o czym w dalszej części rozważań) okoliczność ta nie wymagała ustalenia.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie biegłego do pozyskania kalkulacji z 23 lipca 2012r. związanej ze szkodą a wykonanej przez podmiot o numerze (...) oraz do porównania zakresów szkód. Biegły wydając ustną opinię uzupełniającą na rozprawie w dniu 11 lutego 2016r., że w aktach nie ma żadnych dokumentów dotyczących szkody komunikacyjnej, do jakiej doszło – na co wskazywał pozwany – w lipcu 2012 r. zatem biegły nie mógł się do niej odnieść. Wskazał ponadto, iż nie ma kompetencji do pozyskiwania kalkulacji sporządzanych przez inny podmiot. Zdaniem Sądu, pozyskanie kalkulacji naprawy dotyczącej zdarzenia z lipca 2012r. czy to przez biegłego czy przez Sąd, celem ustalenia czy uszkodzenia mechaniczne chłodnicy nie powstały w wyniku szkody komunikacyjnej poprzedzającej awarię chłodnicy z dnia 30 lipca 2012r. nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, zważywszy, iż opinia biegłego M. T. była – dla potrzeb ustalenia okoliczności istotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia – wyczerpująca i jasna.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd wziął pod uwagę także zeznania świadków oraz powoda, jako że były one spójne, logiczne i korespondowały ze sobą, jak również z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Należy podkreślić, iż roszczenie powoda w zakresie żądania zapłaty kwoty 37.821,01 zł za naprawę silnika w jego pojeździe jest zasadne.

W myśl art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z § 2 p.1 kc przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Łącząca strony umowa nakładała na powoda obowiązek zgłaszania autoryzowanej stacji obsługi istotnych objawów nieprawidłowego funkcjonowania pojazdu oraz postępowania zgodnie z zaleceniami pracowników autoryzowanej stacji obsługi, a w razie zaistnienia szkody – do niedokonywania w pojeździe żadnych zmian i nierozpoczynania naprawy pojazdu, niezwłocznego zgłoszenia się wraz z pojazdem do autoryzowanej stacji obsługi. Niewątpliwie powód z przedmiotowych postanowień się wywiązał. Zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy koszty naprawy miały być uzgodnione przez ubezpieczyciela z autoryzowaną stacją obsługi. Nie ulega wątpliwości, że w celu dokonania takich uzgodnień niezbędne jest podjęcie pewnych czynności diagnostycznych i takie właśnie czynności zostały przedsięwzięte. Strona pozwana podnosiła natomiast, iż czynności podjęte przez (...) były w istocie rozpoczęciem naprawy. Twierdzenia tego, w świetle opinii biegłego, której wnioski – jak wskazano powyżej – Sąd w pełni podziela, nie można uznać za uzasadnione. Biegły stanowczo i wyraźnie stwierdził, że czynności podjęte w (...) w związku z diagnostyką uszkodzenia silnika w żadnym razie nie były czynnościami naprawczymi i nie uniemożliwiały weryfikacji przyczyn awarii. Tym samym uznać należy, że żądanie pozwu w tym zakresie jest zasadne. Na marginesie należy wskazać, że – jak wynika z zeznań świadków – pozwany wykazał się złą wolą, usiłując wpłynąć na rzeczoznawcę, aby ten wydał opinię umożliwiającą pozwanemu nieuzasadnione uchylene się od odpowiedzialności.

Wysokość kosztów naprawy silnika ustalona przez biegłego pokrywa się w zupełności z kosztorysem sporządzonym przez (...). Prawidłowość tej kalkulacji biegły potwierdził, nie budzi więc wątpliwości Sądu, że odszkodowanie w tej właśnie wysokości należało na rzecz powoda zasądzić, o czym, na podstawie art.805 kc oraz umowy ubezpieczenia Sąd orzekł w punkcie I wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc. w zw. z art. 817 § 1 kc – wobec faktu, że ogólne warunki ubezpieczenia nie zawierały postanowień korzystniejszych dla uprawnionego niż określone w tym przepisie oaz biorąc pod uwagę, iż szkoda została pozwanemu zgłoszona w dniu 7 września 2012 r., powodowi należały się odsetki od dnia 8 października 2012 r. Oddaleniu podlegało zatem żądanie zasądzenia odsetek od dnia 19 września 2012r. do dnia 7 października 2012r. Jakkolwiek pozwany wydał decyzję odmowną w dniu 18 września 2012r. należy mieć na względzie,

że jego stanowisko w zakresie żądania zapłaty, w terminie przewidzianym w art.817 kc oraz §10 pkt 6, mogło ulec zmianie. Roszczenie było zatem wymagalne po upływie trzydziestodniowego terminu liczonego od dnia zgłoszenia szkody. Zasadzając odsetki Sąd miała na względzie zmianę treści art. 481§2 kc z dniem 1 stycznia 2016r.

Powództwo w pozostałym zakresie należało uznać za niezasadne.

Naprawa pojazdu powoda w zakresie wymiany chłodnicy oraz rury powietrza nastąpiła – co przyznał sam powód – przed zgłoszeniem szkody pozwanemu, co uniemożliwiło pozwanemu zweryfikowanie przyczyny awarii i ustalenie zakresu koniecznej naprawy, a w świetle łączących strony postanowień umownych wyłączało odpowiedzialność pozwanego.

Natomiast zarówno zwrot kosztu najmu pojazdu zastępczego, jak i rekompensata spadku wartości handlowej pojazdu powoda nie były objęte zakresem ubezpieczenia, którym – zgodnie z postanowieniami w owu – objęte były jedynie koszty usunięcia awarii. W owu wprost wskazano też, że zakres ubezpieczenia nie obejmuje strat pośrednich wszelkiego rodzaju powstałych wskutek awarii pojazdu i braku możliwości jego eksploataowania; szkód materialnych oraz strat wszelkiego rodzaju, będących następstwem bezpośrednim lub pośrednim awarii objętej niniejszym ubezpieczeniem.

Dlatego też Sąd w pozostałym zakresie powództwo oddalił, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 kpc, art. 108 § 1 kpc., jak w punkcie III wyroku, rozdzielając je między stronami w stosunku: 46% – powód, który przegrał spór w takim zakresie i 54% – pozwany, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

IV. (...)

V. (...)

VI. (...)